

Údolia obklopovala hmla. Oblačné more ma v to ráno donútilo vystúpiť až na jelení „Olymp“.

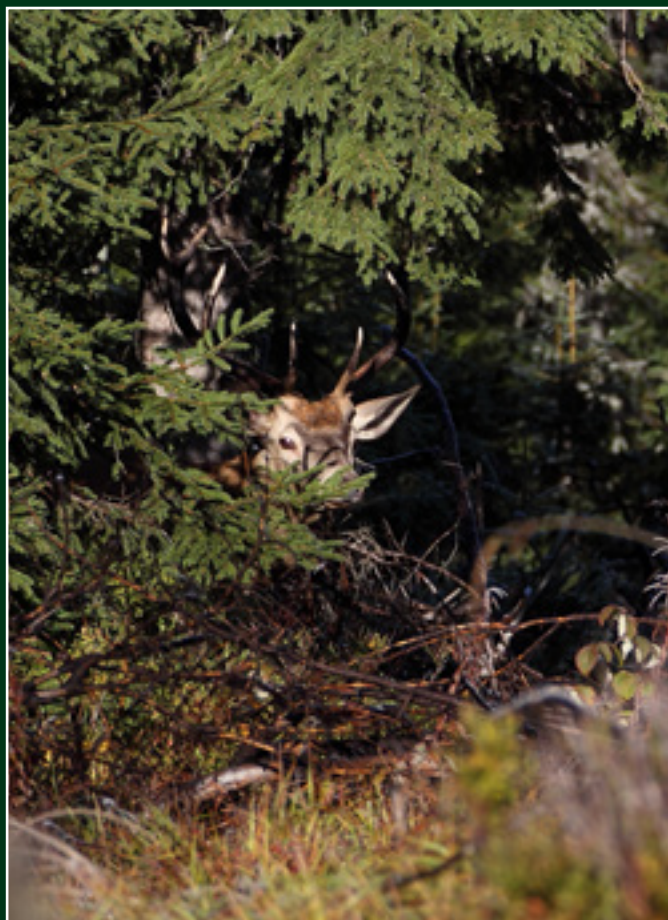
Vítaz a porazený

JELENIA RUJA

Jelenie chodníky lemovalo čučoriedie spálené prvými prízemnými mrazmi. Papradie nasiaknuté pachom rujných jeleňov mi prevoňalo odev. Po pár metroch som dokonale splynul s prostredím. Ozývalo sa to zo všetkých kútov. Chvilami som mal pocit, akoby sa všetko živé v lese zbláznilo. Zaujal ma zvlášť silný hlas, ktorý prichádzal z ľavej strany hrebeňa a jeho ozvena sa niesla odšadiaľ. Niet sa kam ponáhľať. Stúpam z nohy na nohu. Snažím sa zapájať všetky zmysly. V rukách stískam objektív „kalibru“ 400 mm. Premeriavam okolie cez hľadáček. Časy sa ukazujú pomerne slušné, len ruky sa ešte chvejú z náročného výstupu. Musím sa vydýchať...

Ako v tranze

Naľavo zapraskali konáre. Chvilu bolo ticho a potom sa ozvalo opatrné zaručanie. To som už vo vysokej tráve spozoroval kývajúce sa parohy nádejného dvanástoráka. Ich majiteľ zastal len pár metrov predomnou. Venoval mi päť sekúnd pozornosti a pokračoval ďalej. Zjavne mal namierené do tých istých končín ako ja. Prešiel na chodník, po ktorom som kráčal, a pokojne išiel predomnou. Samozrejme, postupoval rýchlejšie a stratil sa mi z dohľadu. Udržoval som si svoje tempo. Terén bol čoraz

Jeden z bočných jeleňov kontroluje okraj lúčky.

náročnejší. Musel som podliezať alebo preliezať vyvrátené stromy. Bez praskotu to nešlo.

Mením taktiku. Keďže páchnem ako jeleň, vyberám z ruksaku ručadlo a intenzívne sa zapájam do diskusného fóra. To, že ma jelene berú na vedomie, sa potvrdilo hneď po prvom zaručení. Za chrptom sa mi ozval akýsi mladý tur. Opatrne sa otáčam. Šestoráčik s mladým desatorákom v päťach mierili k jeleňovi s hromovým hlasom. Mňa si v tom tranze ani nevšimli. Spoza hrebeňa sa čoraz bližšie ozýval rovnako silný kus ako ten pred mnou. Vo vzdialenosti asi 40 m som už videl okraj malej lúčky. Predpokladal som, že tam by som mohol jeleňa zahliadnuť. Nevieť prečo, no odrazu ma čosi zabrzdilo. Niečo mi hovorilo, aby som nepostupoval ďalej. Stále som videl po medzi stromy, ako tri bočné jelene obchádzajú lúčku. Zbadal som aj jelenice, spokojne ležiace medzi prvou kosodrevinou. No jeleňa nie a nie zazrieť. Kým sa mu ozývali tri bočné, veľmi ho to nezaujímalo. Postupom vyzývateľa z pravej strany sa situácia začala meniť. Jeleň, ktorý sa doteraz ozýval monotónne, zmenil tóninu: výhražné opakované revanie prerušované krátkym načúvaním. Odpoveď na seba nedala dlho čakať. S ešte väčšou razanciou sa ozval jeleň lomiaci priamou čiarou zdola k majiteľovi mladých lání. Tie len z času na čas zatriasli hlávkami, zastrihali

uškami a čakali, čo za fešáka sa objaví.

Kto z koho

Vedľa košatého smreka, asi tak desať metrov pred mnou na úrovni hrany svahu, je starý práchnivý peň. Štvornožky a prikrčený sa zaň presúvam. Je dostatočne hrubý a vysoký na dokonalé krytie. Pomaly sa dvíham s fotoaparátom v rukách. V spleti konárov rozoznávam parohy a obrysy jeleňa. Kryje ho skupinka zakrpatených smrekov. Pri vzdialenosti asi dvadsať metrov zreteľne počujem, ako sa snaží nasať pach svojho soka. Stále ho nemám prečítaného. Naširoko rozkročený zúrive devastuje smriečky pred se-

**Desatorák
ziskava
prevahu.**

bou. Tráva a konáre lietajú vzduchom. Medzitým už pozorujem postavu „rušňa“ smerujúceho do vrchu. Jeleň vybavený slušnými zbraňami. Kmene dlhé 120 cm a 40-centimetrové vidly, na jednej strane s krátkym rozdvojením, hovorili v jeho prospech. Zastal tesne pod hrebeňom. Delí ich ani nie tridsať metrov. Jeden druhého nevidia. Nedovoľuje im to ostrá hrana svahu. Svoju silu demonštrujú hlasovým prejavom a ničením všetkého, čo im stojí v ceste. Precitám v momente, keď si uvedomím, že sa ma chytá poľovnícka triaška. Snažím sa to rozdychať a nespraviť nič unáhlené, čo by mohlo predčasne ukončiť toto divadlo. Cez hľadáček skúšam aspoň zachytiť momentku niektorého z účastníkov duelu. No trčiacie konáre a členitý terén mi to napriek bezprostrednej vzdialenosti neumožňujú. Periférne vnímam, ako sa jelenice na okraji lúky zdvihli. Uprene sledujú svojho pána. Kto z koho. Samce stále nenadviazali očný kontakt, ani jeden zatiaľ nenabral odvahu postúpiť. Zdá

sa mi to celá večnosť. V ušiach mi pomaly zalieha. Už aj bočné jelene ostali ticho. Tipoval som, že prvý výpad urobí spodný jeleň. Pôsobí sebavedomejšie. S prstom na spúšti čakám v malej medzere medzi stromami. Skupinka zacláňajúca dosiaľ neznámeho jeleňa sa náhle rozostupuje...

V okamihu zrážky

Šestnástorák s čiernym parožíom s bielymi hrotmi vystúpil pred mňa v plnej svojej sile. Krátko zareval a v zlomku sekundy vyrazil šikmo na mňa. To už desatorák po mojej pravici smeroval plnou parou proti nemu. V priebehu prvých piatich sekúnd som zamrzol. V okamihu zrážky, ani nie desať metrov pred mňou, som sa zmohol len na krátke podržanie spúšte a reflexívny úskok od pňa. Útočiaci šestnástorák chcel dokonale využiť svoju energiu. Desatorák okamžite zrazil k zemi. Ten, ustupujúc po svahu, sa mierne vystúpil a „mladý“ prepadol popri ňom. Starší, skúsenejší desatorák to bleskovo využil. Nabral ho zboku a zrovnal ním peň, o ktorý som sa pred pár sekundami opieral. Kapitálny jeleň stratil pôdu pod nohami. Tlačený po svahu týmto bagrom sa bezmocne váľal, až sa mi medzi vývratmi pod svahom stratil z dohľadu. Ešte chvíľu bolo počuť druzgot konárov, možno aj kostí. Zdola sa ozvalo zaručanie. Popri mne sa ešte prehnal jeden z bočných jeleňov smerujúci rovno k jeleniciam. Tie medzičasom začali schádzať za hlasom víťazného bojovníka.

O vlások

Sedel som v čučoriedí ako hluchánica na vajciach a pozeral na rozlámaný peň. Ani som si neuvedomoval, čo sa tu odohralo a aké šťastie pri mne stálo. Zaujímalo ma len jedno: kde sú jelene a čo sa stalo

Mladý jeleň okamžite reagoval na moje zaručanie.

s porazeným. Šuchotajúc schádzam strmým svahom viac na zadku ako po nohách. Hľadám farbu alebo iné známky poranenia. Predsa len to vyzeralo drsne. No po päťdesiatich metroch nikde ani kvapka. Pováľané papradie, zlámané stromčeky, na niekoľkých konároch chumáče srsti, ale nič, čo by nasvedčovalo poraneniu súperov. Schádzam starou horou, keď spozorujem akéhosi povedomého jeleňa. Mladý šestnástorák. Bol to práve on, kto tento krátky, ale tvrdý

súboj prehral. Pomaly, potichu, pokorený, so zvesenou hlavou kráčal lesom. A nový pán rujoviska? Ten mi ostal len na niekoľkých fotkách zo série sekvenčných záberov priameho súboja. Dlho ma škrelo, že sa mi nepodarilo zachytiť aj víťazného desatoráka. Tá trofej by určite prekonala mnohé kapitálne „rebrňáky“. Zato všetky bočné jelene som nafotil. V každom prípade som ostal celý a dúfam, že ešte dostanem šancu.

Text a fotografie: Michal Tréger

Po súboji prešiel tesne popri mne jeden z bočných jeleňov.

Pokorený šestnástorák